

[Niels Helveg Petersen]

slags ting. Men når det kommer til stykket, når det drejer sig om et anliggende, der af mærkelige grunde er blevet et vitalt spørgsmål i tysk politik, sparker man principperne til side og står fast på sine rettigheder til at blokere beslutninger. Det var rent faktisk det, der skete, og det stiller hele denne her diskussion om afskaffelse af varetøret og det europæiske samarbejdes udvikling uden veto retten i et andet lys, end det har stået i det sidste par år, når man skulle dømme efter de udtalelser, der er kommet. Når det kommer til stykket, hvor økonomisk og politisk væsentlige ting står på spil, vil intet land fraskrive sig retten til at blokere beslutninger.

Også på et andet institutionelt punkt er det hverken principielt ønskeligt eller praktisk muligt at gennemføre ændringer, nemlig hvor det drejer sig om at tillægge EF-Parlamentet egentlige lovgivningsmæssige funktioner.

Jeg skal gøre et par korte bemærkninger om EPS. EPS-samarbejdet har på mange måder udviklet sig godt. Det udvikler sig som konsultationer mellem landene og har været i det store hele en god udvikling af det udenrigspolitiske samarbejde.

Vi ser ikke noget behov for at supplere samarbejdet med fast sekretariat. Samarbejdet har fungeret godt uden, og derfor ser vi ikke noget behov for denne ændring og er ikke tilhængere af den.

Til sidst skal jeg gøre den bemærkning om dagsordenen fra SF og VS, at den er interessant derved, at man fra SFs og VS' side siger: Det drejer sig ikke om for os at foreslå en eller anden dagsorden, der ikke kan vedtages; vi vil tage politiske hensyn. Vi ville helst have, at man slet ikke kom til regeringskonferencen, men det er vigtigere for os at få fastslået betingelserne for vores deltagelse.

Jeg synes, det er en interessant udvikling, og jeg vil gerne hilse den velkommen. Mange gange er det jo ikke sådan, at SF og VS afstår fra at fremsætte dagsordensforlag, fordi de ikke kan gennemføres, men her går man mere konkret og pragmatisk ind i diskussionen uden at stå på det standpunkt, at man under alle omstændigheder skal afvise deltagelse i en regeringskonference, men beskæftiger sig med betingelserne for at deltage. Og hvad det angår, er der jo, når man ser substansen efter, ikke væsentlig forskel mellem det forslag, som er fremsat af SF og VS, og

det forslag, som hr. Ivar Nørgaard og jeg har fremsat.

Men på ét punkt er der en forskel. I vores dagsorden henvises til dagsordenen af 28. maj 1984 og ikke kun til dele af den, og forklaringen er – og det vil jeg sige til hr. Gade – at det, hverken når det drejer sig om dagsordener eller det europæiske samarbejde i øvrigt, er nogen særlig god idé at tage samarbejdet à la carte.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Jeg er glad for hr. Niels Helveg Petersens betragtninger om, at han ikke mener, der er væsentlig forskel på vores dagsordensforlag og det, som hr. Niels Helveg Petersen og hr. Ivar Nørgaard har fremsat. Det forstår jeg sådan – men jeg skal måske spørge hr. Niels Helveg Petersen – at man kan tilslutte sig det element i vores dagsorden om, at man, hvis der bliver en regeringskonference, utvetydigt og klart fremfører de danske forbehold og de danske synspunkter, som de fremgår af førstedelen af 28. maj-dagsordenen og forbeholdene i øvrigt i denne diskussion. Jeg spørger hr. Niels Helveg Petersen på baggrund af hans indlæg her, men kunne også spørge hr. Ivar Nørgaard, fordi jeg mener, at hr. Ivar Nørgaard offentligt har sagt, at det er sådan, han mener man skal forfare. Det er det ene.

Det andet er en kommentar til hr. Niels Helveg Petersens betragtninger om vores realisme som EF-modstandere. Nu er det jo ikke det værste at blive rost for realisme, men når vi har gjort, som vi har her, er det, fordi vi er meget optaget af at undgå unionen, og jeg skal ikke skjule, at jeg personlig egentlig ser, at der politisk reelt er en større og rigtigere alliance mellem EF-modstandere og det, som man kunne kalde EF-skeptikere, netop symboliseret med de to partier, der har foreslået denne dagsorden.

Det har også været vores mål at få den diskussion rejst og få vist det, fordi jeg er utryg ved udenrigsministeren og udenrigsministerens parti i disse sager. Jeg er utryg, fordi jeg ved, at regeringen havde fire ministre, der er unionstilhængere, men som blev talt på plads. Jeg er utryg, fordi jeg ved, at disse partiers repræsentanter i EF-Parlamentet har stemt for Spinelli. Jeg er utryg, og derfor synes jeg, det politisk havde været bedre, om vi